

19 d'AGOST, 22 h

Seong-Jin CHO, piano

PROGRAMA

Partita n. 1 en si bemoll major, BWV 825
Johann Sebastian Bach (1685 – 1750)

Preludio
Allemande
Courante
Sarabande
Menuet I - Menuet II
Gigue

Suite per a piano, op. 25
Arnold Schönberg (1874 - 1951)

Präludium
Gavotte
Musette
Intermezzo
Menuett - Trio
Gigue

Carnaval de Viena, op. 26
Robert Schumann (1810 – 1856)

Allegro
Romanze
Scherzino
Intermezzo
Finale

*** pausa ***

Frédéric Chopin (1810 – 1849)

Vals n. 14 en mi menor, op. posth. B.56
Vals n. 4 en fa major, op. 34/3 "Gran vals brillant"
Vals n. 6 en re bemoll major, op. 64/1 "Vals del minut"
Vals n. 9 en la bemoll major, op. posth. 69/1 "Vals de l'adeu"
Vals n. 7 en do sostingut menor, op. 64/2
Vals n. 11 en sol bemoll major, op. 70/1
Vals n. 10 en si menor, op. posth. 69/2
Vals n. 3 en la menor, op. 34/2 "Gran vals brillant"
Vals n. 8 en la bemoll major, op. 64/3
Vals n. 12 en fa menor, op. 70/2
Vals n. 13 en re bemoll major, op. 70/3
Vals n. 5 en la bemoll major, op. 42 "Gran vals"
Vals n. 2 en la bemoll major, op. 34/1 "Gran vals brillant"
Vals n. 1 en mi bemoll major, op. 18/1 "Gran vals brillant"

NOTES AL PROGRAMA

Ballam?

Tradició i transformació en obres de dansa per a piano de Bach, Schönberg i Chopin

Antoni Pizà

Professor de Música, The City University of New York

Aquest recital ofereix un viatge captivador al llarg de tres segles de música per a teclat, inspirada en ritmes de dansa. Des de les estructures refinades de la suite barroca fins a la riquesa expressiva del Romanticisme i les innovacions radicals del segle XX, el programa presenta un diàleg en evolució entre tradició i transformació.

La Partita núm. 1 en si bemoll major, BWV 825 de Johann Sebastian Bach s'erigeix en una pedra angular de la literatura per a teclat barroca. Com a part de la seva *Clavier-Übung*, la *Partita* reflecteix tant la intenció pedagògica com l'ambició artística, mentre eleva la suite de dansa tradicional a una obra d'una notable amplitud expressiva. Cada moviment encarna una dansa estilitzada, al mateix temps que transcendeix els seus orígens a través d'un contrapunt i una ornamentació complexos. El **Preludi** inicial estableix un to d'elegància i claredat, que desplega un estil improvisatiu que convida l'oient a un món d'expressió refinada. L'**Allemande** continua amb un caràcter noble i fluid, amb línies melòdiques ricament adornades. En contrast, la **Courante** introdueix vitalitat i lleugeresa ritmiques, mentre que la **Sarabanda** ofereix un moment de profunditat introspectiva, que emfatitza l'embelliment expressiu i la subtileza harmònica. Els **Minuets** aparellats aporten encant i equilibri cortesans abans que la **Giga** final esclati amb energia viva i brillantor contrapuntística, cosa que du la suite a un tancament animat. A les mans de Bach, la dansa esdevé estructura i metàfora, un entorn per al rigor intel·lectual i l'expressió poètica. Gairebé dos segles més tard, **la Suite per a piano, op. 25 d'Arnold Schönberg** reimagina la suite barroca a través de la perspectiva de la modernitat. Composta a principis de la dècada de 1920, l'obra representa la primera aplicació plenament materialitzada del seu mètode dodecafònic, un sistema dissenyat per aportar coherència estructural a la música atonal. Tot i aquest allunyament harmònic radical, Schönberg adopta deliberadament les formes dels moviments de dansa anteriors, creant així un diàleg fascinant entre passat i futur. El **Präludium** introdueix la sèrie dodecatònica dins d'un context ritmicament impulsat, mentre que moviments com la **Gavota** i la **Musette** evocuen gestos barrocs, ara redimensionats a través d'un nou llenguatge musical. L'**Intermezzo** ofereix un breu contrast líric, i el **Minuet** i el **Trio** recorden l'elegància clàssica en els contorns, si no en harmonia. La *Suite* conclou amb una **Giga** virtuosa, densa de complexitat contrapuntística. L'obra de Schönberg demostra que fins i tot les idees musicals més innovadores poden romandre profundament arrelades en formes històriques i forjar continuïtat a través de les fronteres estilístiques.

El Carnaval de Vienne, op. 26 de Robert Schumann canvia el focus de l'abstracció formal a l'expressió personal. Escrita el 1839 durant la seva estada a Viena, la peça captura tant l'exuberància de les festes de carnaval com el

caràcter introspectiu del compositor. L'**Allegro** inicial és audaç i brillant, imbuït d'un sentit de desafiament lúdic, sobretot a través de la seva subtil cita de *La Marsellesa*. La **Romanze** proporciona un respir líric, que es desenvolupa com una cançó íntima, mentre que l'**Scherzino** brilla amb enginy i lleugeresa. L'**Intermezzo**, de caràcter més esquiu, insinua les dualitats internes de Schumann, un tret distintiu de la seva personalitat musical. El **Finale** restaura una sensació d'exuberància, pel fet que combina virtuosisme amb esperit festiu. En aquesta obra, la dansa ja no està simplement estilitzada, sinó que esdevé un vehicle per a la narrativa, l'emoció i la imaginació, cosa que reflecteix l'ideal romàntic d'expressió profundament personal.

La segona meitat del programa se centra en **Frédéric Chopin** i els seus valsos, que transformen una dansa social popular en una forma d'art sofisticada. Els valsos de Chopin no estan pensats per a la sala de ball, sinó per al saló i l'escenari de concerts, on se'n pot apreciar plenament l'elegància i el matis expressiu. Les obres seleccionades, que abasten la seva carrera, connoten una àmplia gamma d'estats d'ànim i estils. Peces brillants primerenques com el **Grande Valse Brillante** mostren virtuosisme i encant, mentre que obres més introspectives, incloent-hi l'anomenat **Vals "del comiat" en la bemoll major**, evoquen una sensació de nostàlgia i reflexió poètica. El famós **Vals del minut** delecta amb la seva lleugeresa i el moviment perpetu, mentre que els valsos posteriors demostren una creixent subtileza harmònica i profunditat emocional. En tot moment, Chopin equilibra la gràcia rítmica amb la flexibilitat expressiva, cosa que permet que la música respiri amb un rubato natural que transcendeix la rigidesa de la dansa.

En conjunt, aquestes obres il·luminen el llegat perdurable de les formes de dansa en la música occidental. D'aquesta forma, il·lustren com compositors de totes les èpoques reinterpreten les tradicions heretades per articular noves visions artístiques. Des de la claredat arquitectònica de Bach fins a la innovació estructural de Schönberg, des de la imaginació romàntica de Schumann fins al refinament líric de Chopin, aquest programa ofereix una exploració rica i polifacètica de l'evolució musical.

NOTAS AL PROGRAMA

¿Bailamos?

Tradición y transformación en las obras de danza para piano de

Bach, Schönberg y Chopin

Antoni Pizà

Profesor de Música, The City University of New York

Este recital ofrece un fascinante recorrido a lo largo de tres siglos de música para teclado, inspirada en ritmos de danza. Desde las refinadas estructuras de la suite barroca hasta la riqueza expresiva del Romanticismo y las innovaciones radicales del siglo XX, el programa presenta un diálogo en constante evolución entre tradición y transformación.

La Partita n.º 1 en si bemol mayor, BWV 825 de Johann Sebastian Bach, es

una pieza fundamental de la literatura barroca para teclado. Como parte de su *Clavier-Übung, la Partita* refleja tanto la intención pedagógica como la ambición artística, elevando la suite de danza tradicional a una obra de notable amplitud expresiva. Cada movimiento encarna una danza estilizada, trascendiendo sus orígenes mediante un intrincado contrapunto y ornamentación. El **Preludio** inicial establece un tono de elegancia y claridad, desplegándose en un estilo improvisado que invita al oyente a un mundo de expresión refinada. La **Allemande** le sigue con un carácter noble y fluido, con líneas melódicas ricamente adornadas. En contraste, la **Courante** introduce vitalidad y ligereza rítmica, mientras que la **Sarabande** ofrece un momento de profundidad introspectiva, enfatizando el adorno expresivo y la sutileza armónica. Los **Minuetos** emparejados aportan encanto cortesano y equilibrio antes de que la **Giga** final irrumpa con energía vivaz y brillantez contrapuntística, dando un cierre enérgico a la suite. En manos de Bach, la danza se convierte en estructura y metáfora, un entorno para el rigor intelectual y la expresión poética.

Casi dos siglos después, **la Suite para piano, op. 25 de Arnold Schönberg** reinventa la suite barroca desde la perspectiva de la modernidad. Compuesta a principios de la década de 1920, la obra representa la primera aplicación plenamente materializada de su método dodecafónico, un sistema diseñado para aportar coherencia estructural a la música atonal. A pesar de este alejamiento armónico radical, Schönberg adopta deliberadamente las formas de movimientos de danza anteriores, creando un fascinante diálogo entre pasado y futuro. El **Präludium** introduce la serie dodecafónica en un contexto de gran impulso rítmico, mientras que movimientos como la **Gavota** y la **Musette** evocan gestos barrocos, ahora redimensionados a través de un nuevo lenguaje musical. El **Intermezzo** ofrece un breve contraste lírico, y **el Minueto y el Trío** recuerdan la elegancia clásica en su contorno, si no en su armonía. La *Suite* concluye con una **Giga** virtuosa, densa en complejidad contrapuntística. La obra de Schönberg demuestra que incluso las ideas musicales más innovadoras pueden permanecer profundamente arraigadas en formas históricas, forjando una continuidad que trasciende las fronteras estilísticas.

El Carnaval de Vienne, op. 26 de Robert Schumann traslada el enfoque de la abstracción formal a la expresión personal. Compuesta en 1839 durante su estancia en Viena, captura tanto la exuberancia de los festejos de carnaval como el carácter introspectivo del compositor. El **Allegro** inicial es audaz y brillante, impregnado de un sentido de desafío juguetón, especialmente a través de su sutil cita de *La Marsellesa*. La **Romanze** ofrece un respiro lírico que se despliega como una canción íntima, mientras que el **Scherzino** brilla con ingenio y ligereza. El **Intermezzo**, de carácter más elusivo, insinúa las dualidades internas de Schumann, un rasgo distintivo de su personalidad musical. El **Finale** recupera la exuberancia, combinando virtuosismo con espíritu festivo. En esta obra, la danza ya no es meramente estilizada, sino que se convierte en un vehículo para la narrativa, la emoción y la imaginación, reflejando el ideal romántico de expresión profundamente personal.

La segunda parte del programa se centra en **Frédéric Chopin** y sus valsés, que transforman un baile social popular en una sofisticada forma de arte. Los valsés de Chopin no están pensados para el salón de baile, sino para el salón y el escenario de conciertos, donde su elegancia y sus matices expresivos pueden apreciarse plenamente. Las obras seleccionadas, que abarcan toda

su trayectoria, revelan una amplia gama de estados de ánimo y estilos. Piezas tempranas brillantes, como el **Grande Valse Brillante**, exhiben virtuosismo y encanto, mientras que obras más introspectivas, como el llamado **Vals «de la despedida» en la bemol mayor**, evocan nostalgia y reflexión poética. El famoso **Vals del minuto** deleita con su ligereza y movimiento perpetuo, mientras que los valses posteriores demuestran una creciente sutileza armónica y profundidad emocional.

En todo momento, Chopin equilibra la gracia rítmica con la flexibilidad expresiva, permitiendo que la música respire con un rubato natural que trasciende la rigidez del baile.

En conjunto, estas obras iluminan el legado perdurable de las formas de danza en la música occidental, ilustrando cómo compositores de distintas épocas reinterpretan las tradiciones heredadas para articular nuevas visiones artísticas. Desde la claridad arquitectónica de Bach hasta la innovación estructural de Schönberg, desde la imaginación romántica de Schumann hasta el refinamiento lírico de Chopin, este programa ofrece una exploración rica y multifacética de la evolución musical.

PROGRAM NOTES

Shall we dance?

Tradition and transformation in piano dance works by Bach,

Schönberg, and Chopin

Antoni Pizà

Professor de Música, The City University of New York

This recital offers a compelling journey through three centuries of keyboard music inspired by dance forms. From the refined structures of the Baroque suite to the expressive richness of Romanticism and the radical innovations of the twentieth century, the program reveals an evolving dialogue between tradition and transformation.

Johann Sebastian Bach's Partita No. 1 in B-flat major, BWV 825 stands as a cornerstone of Baroque keyboard literature. As part of his *Clavier-Übung*, the *Partita* reflects both pedagogical intent and artistic ambition, elevating the traditional dance suite into a work of remarkable expressive breadth. Each movement embodies a stylized dance while transcending its origins through intricate counterpoint and ornamentation. The opening **Prelude** establishes a tone of elegance and clarity, unfolding in an improvisatory style that invites the listener into a world of refined expression. The **Allemande** follows with a noble, flowing character, its melodic lines richly adorned. In contrast, the **Courante** introduces rhythmic vitality and lightness, while the **Sarabande** offers a moment of introspective depth, emphasizing expressive embellishment and harmonic subtlety. The paired **Menuets** bring courtly charm and balance before the concluding **Gigue** bursts forth with lively energy and contrapuntal brilliance, bringing the suite to a spirited close. In Bach's hands, dance becomes both structure and metaphor, a framework for intellectual rigor and poetic expression.

Nearly two centuries later, **Arnold Schönberg's *Suite for Piano***, Op. 25 reimagines the Baroque suite through the lens of modernity. Composed in the early 1920s, the work represents the first fully realized application of his twelve-tone method, a system designed to bring structural coherence to atonal music. Despite this radical harmonic departure, Schönberg deliberately adopts the forms of earlier dance movements, creating a fascinating dialogue between past and future. The **Präludium** introduces the tone row within a rhythmically driven context, while movements such as the **Gavotte** and **Musette** echo Baroque gestures, now refracted through a new musical language. The **Intermezzo** offers a brief lyrical contrast, and the **Menuett and Trio** recall Classical elegance in outline, if not in harmony. The *Suite* concludes with a virtuosic **Gigue**, dense with contrapuntal complexity. Schönberg's work demonstrates that even the most innovative musical ideas can remain deeply rooted in historical forms, forging continuity across stylistic boundaries.

Robert Schumann's *Carnaval de Vienne*, Op. 26 shifts the focus from formal abstraction to personal expression. Written in 1839 during his time in Vienna, the piece captures both the exuberance of carnival festivities and the composer's introspective nature. The opening **Allegro** is bold and brilliant, imbued with a sense of playful defiance—most notably through its subtle quotation of *La Marseillaise*. The **Romanze** provides a lyrical respite, unfolding like an intimate song, while the **Scherzino** sparkles with wit and lightness. The **Intermezzo**, more elusive in character, hints at Schumann's inner dualities, a hallmark of his musical personality. The **Finale** restores a sense of exuberance, combining virtuosity with festive spirit. In this work, dance is no longer merely stylized but becomes a vehicle for narrative, emotion, and imagination, reflecting the Romantic ideal of deeply personal expression.

The second half of the program turns to **Frédéric Chopin** and his **Waltzes**, which transform a popular social dance into a sophisticated art form. Chopin's waltzes are not intended for the ballroom but for the salon and the concert stage, where their elegance and expressive nuance can be fully appreciated. Spanning his career, the selected works reveal a wide range of moods and styles. Brilliant early pieces such as the **Grande Valse Brillante** showcase virtuosity and charm, while more introspective works, including the so-called **"Farewell" Waltz in A-flat major**, evoke a sense of nostalgia and poetic reflection. The famous **Minute Waltz** delights with its lightness and perpetual motion, while later waltzes demonstrate increasing harmonic subtlety and emotional depth. Throughout, Chopin balances rhythmic grace with expressive flexibility, allowing the music to breathe with a natural rubato that transcends the rigidity of dance.

Taken together, these works illuminate the enduring legacy of dance forms in Western music, illustrating how composers across eras reinterpret inherited traditions to articulate new artistic visions. From Bach's architectural clarity to Schönberg's structural innovation, from Schumann's Romantic imagination to Chopin's lyrical refinement, this program offers a rich and multifaceted exploration of musical evolution.

PRÒXIMS CONCERTS

22 d'AGOST, 22 h

LES MUFFATTI

Orquestra Barroca de Brussel·les

Frank THEUNS, traverso

barroc

Sophie GENT, violí

Violaine COCHARD, clave

30 d'AGOST, 22 h

ORQUESTRA de la COMUNITAT VALENCIANA

titular del PALAU DE LES ARTS

REINA SOFÍA

Sir Mark ELDER,

director titular

OFICINA DEL FESTIVAL DE POLLENÇA

Convent de Sant Domingo

c/ de Pere J. Canaves Salas, s/n. - Pollença, Mallorca

info@festivalpollenca.com / Tel +34 674 935 302

ORGANITZA I PATROCINA

AJUNTAMENT DE POLLENÇA

AMB EL SUPORT DE

Consell de
Mallorca

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Direcció General de Cultura

COLLABOREN

MITJÀ DE
COMUNICACIÓ
OFICIAL

